

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΣΡΗΤΟΒΑΣΙΛΗ

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΚΡΗΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Μιά φορά κ' έναν καρπό, ήταν και δεν ήταν, ήταν ένα πολύ όμορφο βασιλόπουλο, που έλεγε πως δεν θα παντρευτή ποτέ, αν δεν πάρει την πλειό όμορφη του κόσμω.

Μιά μέρα, το χειμώνα, έκει που κοιμήθηκε μαζί με το παιδί του πρωτοσύμβουλου του πατέρα του, σκότισε μία εφτάγλωσση μάσκα, που το αίμα της έτρεξε στο χιόνι και το χιόνι πήρε ένα χρώμα κόκκινο, που δεν μπορούσε να το κόψει καμιά βαφή του κόσμου.

Έκείνη τη στιγμή λεονοίσε κ' ένας καλόγερος και, βλέποντας το κοκκινωμένο χιόνι, έλεε :

— Τέτοιο χρώμα μόνο τα μάγουλα της πανέμορφης κόρης του βασιλιά της Άκρης της Γης έχουν στον κόσμον άλλο...

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, το βασιλόπουλο αισθάνθηκε στην καρδιά του μία μεγάλη επιθυμία να ιδεί αυτή την πανέμορφη βασιλοπούλα της Άκρης της Γης, που είχε τα πλειό κόκκινα μάγουλα, κ' απ' το μερμένο του πόθο άρρώσθησε βαρεια.

Η μάνα του, η βασίλισσα, βλέποντας το παιδί της τόσο άρρωστο, έκραξε όλους τους γιατρούς του βασιλείου, αλλά καμιά γιατροιά δεν έβρόθηκε κ' άρχισε να το κλάει ζωντανό. Τότε το άρρωστο βασιλόπουλο της έλεε :

— Αν θέλεις να γιάνω, να μου δώσεις ένα φρότομα φλουριά και τρεις καθυλάργηδες για να κτίσω ένα μικρόν ταξίδι, όπουθε θα γυρίσω ύστερ' από τρία χρόνια.

Ακούοντας αυτά τα λόγια, η βασίλισσα πήγε στο βασιλιά και που λέει : το και το ζητάει ο μονογονιός μας, για να γίνη καλά. Ο βασιλιάς, ακούοντας αυτά τα λόγια από της βασίλισσας το στόμα, διάταξε και του έδωκε ένα φρότομα φλουριά και τρεις καθυλάργηδες και το βασιλόπουλο έφυγε με το φίλο του, το γιό του πρωτοσύμβουλου.

Πάν, πάν, πάν κατά ήλιον κ' έλο κατά ήλιον. Ταξίδεψαν τρεις μήνες, όσο να φτάσουν στο βασιλείο της Άκρης της Γης, απ' εκεί που βγαίνει ο ήλιος.

Ρωτούν για την πανόρμη τη βασιλοπούλα ποιζε τα πλειό κοκκινα μάγουλα του κόσμου, και μαθαίνουν πως την είχε ο γονιός της σ' ένα ξεχωριστό παλάτι, με σαράντα πεντάμορφες κορασές και με μία καλόγερα που τις φύλαγε δ'λες, και μόνο κάθε Κυριακή έβγαυαν με την καλόγερα και με τέσσερες κοπέλλες και πήγανω στην εκκλησιά, όπου ήταν η μάνα της θαμμένη και της άναυτε μιάν άσπη λαμπάδα.

Πήγαν τότε και στάθηκαν

στη θύρα του νεκροταφείου κ' οι δυο και περιέμεναν να ρθει η βασιλοπούλα να την ιδούν. Όταν ήρθε η βασιλοπούλα, το βασιλόπουλο τάχασε απ' την όμορφιά της και λέει στο φίλο του :

— Αν δεν την πάρω τη βασιλοπούλα, θα ρθω την έρχομένη Κυριακή να σκοτωθώ μπροστά της. Εύρε τρόπω να την πάρω, γιατί άλλως κ' έχασες.

— Ησύχασε, του είπε ο φίλος του, και θα βρω τον τρόπο.

Τι κάνει τότε ο γιός του πρωτοσύμβουλου; Ντίναται γυναικία φροέματα και πηγαίνει στην καλόγερα που φύλαγε τη βασιλοπούλα με τις σαράντα συντρόφισσές της και την παρακαλεί να την πάρη κ' αυτή στο παλάτι, μαζί με τις συντρόφισσες της βασιλοπούλας. Άρμείται η καλόγερα, άλλ' αυτός της βάνει εκατό φλουριά στο τραπέζι άπάνω και φεύγει.

Την άλλη μέρα ξαναρχεται. Την ξαναπαρακαλεί, άλλ' αυτή μένει άγύρωγη πάλι. Ξαναπίνει άπάνω στο τραπέζι άλλα εκατό φλουριά και ξαναφεύγει.

Την άλλη μέρα ματαξαναρχεται, τη ματαξαναπαρακαλεί, άλλ' αυτή άγύρωγη ματαπάλι. Ματαξαναπίνει άπάνω στο τραπέζι άλλα εκατό φλουριά και της ματαξαναλέει για ύσπηρη φορά :

— Χίλια φλουριά έχω άναμα, Άν με δεχτή, χάρισμά σου!

Η καλόγερα είχε πάρει ως τότε τριακόσα φλουριά. Ακούοντας, δια μπορούσε να πάρη κ' άλλα χίλια, σιέφτηκε, σιέφτηκε και στο τέλος έβλεπε προς τα φλουριά κ' άποφάσισε να τα πάρη.

— Πήγανω, του έλε, να μου φέρεις τα φλουριά. Σε δέχωμαι!

Μιά και δύο, το παιδί πάει στο βασιλόπουλο και του είπε χαρτί και καλαμάρι δια, και, παίρνοντας απ' το δισάκι χίλια φλουριά, τράβηξε για το παλάτι που ήταν η βασιλοπούλα, πήρε την καλόγερα, της έδωσε τα χίλια φλουριά κ' έγινε δεχτό με τις σαράντα κοπέλλες που κρατούσαν συντροφιά της βασιλοπούλας.

Η βασιλοπούλα είνχαρωσθήθηκε πολύ απ' την καλονόγη συντροφίμας κ' επειδή είχε συνθέσει να παίρνη στο κρεβάτι της κάθε βράδυ ένα από τα σαράντα κορίτσια με την άράδα, το πρώτο βράδυ προσκόλλισε π' ην καλονόγη συντροφίμας να κοιμηθή μαζί της.

Στον ύπνο, η βασιλοπούλα έννοωσε, δια εκείνη που νόμιζε κορίτσια ήτανε παιδί. Τον ρώτησε τότε τί γύρισε, ποιός ήταν ο σκοπός του που μπηρε 'έκει μέσα, και το παιδί της τα έλεε όλα με την άράδα.

Μιά καλόγερα φύλαγε την πανόρμη βασιλοπούλα.

"Οτι ξεχεται από μακριά μ' ένα βασιλόπουλο, που προελαίονταν απ' την αγάπη που της είχε για το κόκκινο της μάγουλου, ότι μπήκε μέσα με τα φλουριά που έδωσε της καλόγγρας μόνο και μόνο για να εξηγηθί, και ότι αν δεν στέφει να πάρει το βασιλόπουλο, θα πεθάνει, το καινήμε, από την παλλή του την αγάπη.

Η Βασιλοπούλα, άμα άκουσε αυτά, είπε στο φίλο του βασιλόπουλου :

— Λυποίμαι πολύ που δεν μπορώ πλείο να πάρω το βασιλόπουλό σου, γιατί ο πατέρας μου μ' έχει αρρεβωνασμένη μ' ένα άλλο βασιλόπουλο και σε λίγες βδομάδες θα ρθί να με πάρει!

— Άλλά, Βασιλοπούλα μου, της λέει αυτό, πολύ θ' αδειπήεις ν' αφήσεις το βασιλόπουλο το δικό μου, που για την αγάπη σου ήρθε από τόσο μακριανόν τόπο, αφήνω που και στην ώμορρά μ' δεν τον περνάει κανένας...

- Είπε πολύ ώμορφο;
- Σου είπα, δεν τον περνάει κανένας!
- Ωμορφότερος από σένα;
- Έγώ δεν είμαι τίποτε μορσάτα του.
- Τότε, να τόν ιδώ μα φορά μ' έγω κ' ύστερα άπορασίξω.

Το παιδί πήρε άδεια απ' την καλόγγρα και βγήκε απ' το παλάτι, ήρθε το βασιλόπουλο και του τα ελεε όλα. "Υστερα έμειναν σύμφωνα ν' αναμνηθί το βασιλόπουλο με τη Βασιλοπούλα στο νεκροταφείο, όπου θα πήγαινε ν' ανάγηε κεριά στον τάφο της μνάξ της.

Έτσι γύρισε πίσω το παιδί στο παλάτι της Βασιλοπούλας και της είπε, ότι το βασιλόπουλο την Κυριακή θα την περιμένη στο νεκροταφείο. Η Βασιλοπούλα δεν ξεχωρίζονταν καθόλου απ' το παιδί αυτό, το φίλο του βασιλόπουλου, και κάθε βράδυ το έπαρνε στο κρεβάτι της.

Την Κυριακή πρωί, η Βασιλοπούλα πήρε και το παιδί και τρία άλλα κορίτσια του παλατιού της και την καλόγγρα και πήγε στο νεκροταφείο. Είθε το βασιλόπουλο που άκουσίτασε θλιμμένο και περιλυτό και τόσο της άρεσε, που λίγο έλειπε να πέσει καταγής. Τότε είπε στο φίλο του πως της άρεσε πολύ το βασιλόπουλο και πως θα το πάρει δίχως άλλο, γιατί δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτό, αν δεν το πάρει.

Την άλλη Κυριακή, άξαφνα και χωρίς να το περιμένη κανένας, ήρθε ο αρρεβωναστικός της Βασιλοπούλας να την πάρει με μεγάλο φουσατό. Το μυσό τον φουσατό ξεστέφειρε στ' βασιλικό παλάτι με τόν αρρεβωναστικό και το άλλο μισό έξω απ' το παλάτι που βρίσκονταν η Βασιλοπούλα.

"Οταν έμαθε η Βασιλοπούλα πως ήρθε ο αρρεβωναστικός της να την πάρει, έτρεξε να πεθάνη απ' τη λύπη της. Άλλά το παιδί της είπε :

- Μή φοβάσαι, Βασιλοπούλα μου, κ' έγω θά σέ κάμω να πάρεις εκείνον που αγαπάς!
- Πώς θά το καταφέρεις αυτό, αφού το παλάτι μου είνε περικατωμένο απ' το φουσατό του αρρεβωναστικού μου; του άπολογήθηκε η Βασιλοπούλα.
- Έγιναι σου εσύ! της είπε το παιδί. Μόνο να κάμεις ένα πράγμα...
- Ό,τι θέλεις να κάμω!
- Την ημέρα που θά σέ πάρει ο αρρεβωναστικός σου και θά βγήτε έξω από την πολιτεία, όταν περάσετε έξω απ' το νεκροταφείο, να ζητήσεις να μπής μέσα για ν' ανάγηεις ένα κερί στον τάφο της μνάξ σου, για να γυρέψεις τάχα την ευχή της. "Αμα το κάμεις αυτό, όλα τελειώνουν....
- Θά το κάμω χωρίς άλλο!
- Έ, τότε θά πάρεις εκείνον που αγαπάς!

Και, λέγοντας αυτά, έφυγε απ' το παλάτι και πήγε να βοηθί το βασιλόπουλο του, που βρίσκονταν σε κακή κατάσταση άμα έμαθε πως ήρθε ο αρρεβωναστικός της να την πάρει τη Βασιλοπούλα που αγαπούσε.

— Μή χαλιμάξεις, Βασιλοπούλα μου, του είπε άμα τόν είδε, και γρήγορα θάγεις στην αγχαλιά σου την αγαπημένη σου τη Βασιλοπούλα, που έχει το κοκκινόμαυρο μάγουλο του κόσμου...

- Πώς; του είπε το βασιλόπουλο.
- Έγιναι σου και θά το μάθεις πώς!
- Το βασιλόπουλο δεν καταλάβαινε τίποτε.
- Την Κυριακή που θά γίνονταν ο γάμος, πρωί-πρωί, ο φίλος ήρθε το βασιλόπουλο και πήγαν και μπήκαν στο νεκροταφείο και περιμένα κρημμένοι.

Κοντά το γάμο, περιούσε

άπεξο ο βασιλικός γάμος. Νά σου και μπαίνει η Βασιλοπούλα μονάχη της, μπουλωμένη, με το κερί στο χέρι, όπως ήταν η συμφωνία. Ο φίλος της λέγει τότε :

— Γρήγορα, Βασιλοπούλα μου, ν' αλλάξουνε τα φορεμάτια μας. Έσύ να βάλεις τα δικά μου κ' έγω θά βάλω έξω μπουλωμένη σαν νύφη...

Στη στιγμή έγινε η άλλαγή τών φορεμάτων. Ο φίλος ντύθηκε τα ντυμάτσια και βγήκε έξω, κ' η Βασιλοπούλα ντύθηκε τ' αντρούσια και πήγε στο βασιλόπουλο. Κι' ενώ ο φίλος ξεκαμώσε σαν νύφη με το ξένο βασιλόπουλο, η Βασιλοπούλα ξεκαμώσε με το αγαπημένο της το βασιλόπουλο για το μακρινό βασίλειο του πατέρα της.

"Οταν το βασιλόπουλο με την ψεύτικη νύφη έφτασε στα πάλαια του, βγήκανε ο πατέρας του κ' η μάνα που κ' η αδερφή του να τον δεχτούν, χαρούμενοι γιατί έβρισκαν μιά τέτοια νύφη ποίχε το πλείο κόσμονο μάγουλο στον κόσμο.

Και σέ ζείνον τόν τόπο, καθώς και στον δικό μας, είχαν το συνήθειο τις πρώτες ημέρες του γάμου να κομμάτια η νύφη πρώτα με την πεθερά, ύστερα με τις αντραδέρφες κ' ύστερα με το γαμόφο.

Την πρώτη βραδιά λοιπόν ο γάμος του πρωτοσύμβουλου κομμάτηθε με την πεθερά και τη δεύτερη με την αντραδέρφη. Η πεθερά δεν κατάλαβε τίποτε, άλλα η αντραδέρφη το κατάλαβε με τί λογής άνθρωπο κομμάτη.

Πρώτος κ' έμαθε την αλήθεια, άλλα τέτοια μύρα της έβαλαν στην καρδιά τα κάλλη του, που τον άγάπησε μ' όλη την καρδιά της, κ' αποφάσισαν να γίνουν αντρόγυνο, φεύγοντας απ' το παλάτι.

Δεν ήταν όμως εύκολο να φύγουν, γιατί το παλάτι ήταν κλεισμένο και δεν άνοιγε, παρά μόνο με διαταγή του βασιλιά που θα βεβαιώνονταν με το δαχτυλίδι του. Τί κάανε πάρα η παντόνηρη Βασιλοπούλα; Πηγαίνει στο βασιλιά και του λέει :

— Πατέρα μου βασιλιά! Η νύφη μας είνε λίγο αδιάθρατη και θέλει να βγούμει έξω απ' το παλάτι να περιπατήουμε κάμπωση ώρα καθάλα. Σε παρακαλώ, να μη χαλλίσεις την καρδιά της νύφης μας και να μου δώσεις το δαχτυλίδι να το δείξω για ν' άνοιξουν την αδιάθρατη, να σπείλωσκον δυό άλλα και να μιάς άπολουθήσκον για δέκα καθωλάρηδες, γιατί φοβούισατε μονάχες μας...

Ο Βασιλιάς έδωσε το δαχτυλίδι κ' έγιναν όλα όπως τα ήθελε η Βασιλοπούλα του.

"Οταν βγήκανε έξω απ' το παλάτι, έβρισκαν στην άρχη πως κάνοιν κάμπωσης γύρες κ' ύστερα τραβήξαν το δρόμο. Οι καθωλάρηδες πήγαιναν από πίσω, χωρίς να ξέρουν τί τους γίνεται.

Πήγαν, πήγαν, πήγαν, όσπου έφρεξε. "Εφρευγαν σαν άστρατη κ' ο κορματζός απ' τα πέταλα πόν άλόγων σηκώνονταν σύννεφο. Κι' οι καθωλάρηδες πήγαιναν κοντά, χωρίς να ξέρουν πού πήγαιναν.

Πηγαίνοντας, πηγαίνοντας, έφτασαν το μεσημέρι σ' ένα σιλόγιο μέρος. Εκεί κατέβηκαν να φάν, να ξεποτσώσουν και να κομμάτησουν. Είχαν πάραε μαζί τους παλλά φαγητά και κρασί άκατέο.

"Αφού έφαγαν καλά κ' ήσαν καλύτερα, καλοκομμάτησαν κ' ύστερα ζήτησαν, κ' ενώ οι καθωλάρηδες κομμάτησαν βιαθεί, αυτοί τί κάνοιν; Ξεκαλιγόνταν τ' άλλα του καθωλάρηδων από τα μπροστνά τα πόδια κ' αφήνοντας ένα γράμμα, που έγραφε όλη την αλήθεια, έφυγαν για την πατρίδα του γαμοφού.

"Οταν ζήτησαν οι καθωλάρηδες κ' ήσαν τ' άλλα τους ξεκαλιγόντα και το γράμμα, μη μπορώντας να πάνε μπροστά και να τους πείσουν, γύρισαν κοντού-κοντού στο παλάτι του βασιλιά τους, που ήταν άνω-κάτω όλος ο κόσμος, μη γυνορίζοντας τί είχαν γίνει η νύφη με τη Βασιλοπούλα, την αντραδέρφη της. "Εδωσαν το γράμμα κ' έτσι έμαθαν την αλήθεια.

Στο δρόμο που πήγαιναν, συναντήθησαν και το βασιλόπουλο με την πανέμορφη τη Βασιλοπούλα, που είχε το πλείο κόσμονο μάγουλο στον κόσμο, κ' έτσι, από κει και πέρα, πήγαιναν όλοι μαζί κ' έφτασαν γεροί και καλά στην πατρίδα τους.

Κι' έγιναν γάμοι και χωρές που βάσταξαν βδομάδες κ' όλος ο κόσμος άπόρεσε με την ώμορρά μ' την αντραδέρφη της. "Εδωσαν το γράμμα κ' έτσι έμαθαν την αλήθεια.

Της είπε ότι την Κυριακή το βασιλόπουλο θα την περιμένη στο νεκροταφείο..

